

Κινήσεις πολιτών παντού

Την ώρα που η χώρα βουλιάζει, οι συνέλληνες της εταιρείας «Διάζωμα» μάζεψαν 30 εκατομμύρια ευρώ για να σωθούν 25 αρχαία θέατρα

Σε Λένα, προτιμώ την Πλάτωνος. Η γελαστή γερμανιδούλα νικήτρια της Γιουροβίζιον δεν μου λέει και πολλά πράγματα. Σε Αγγέλα, προτιμώ την Παπάζογλου. Η Μέρκελ, όχι μόνον τονίζεται... λανθασμένα στην προπαραλήγουσα (προφανώς!), αλλά μου είναι και αντιπαθής σαν θεολόγος με μουστακάκι σε γυμνάσιο την εποχή της χούντας: απ' έξω κήρυγμα κι από μέσα ζαρτιέρα. Σε κράτος, πάλι, προτιμώ τη Δανία. Βαρύτατη φορολογία, αλλά να πιάνει τόπο. Να ξέρω ότι δεν θα ψοφήσω κρατώντας ένα χαρτάκι με αριθμό προτεραιότητας σε δημόσιο νοσοκομείο. Να ξέρω ότι οι πολιτικοί που ψηφίζω δεν τα παίρνουν. Να ξέρω ότι γίνεται δουλειά στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, ότι έχω συγκατονώσιες, επικοινωνίες, κράτος πρόνοιας τόσο για τους ντόπιους όσο και για τους μετανάστες. Επειδή όμως ο λαχνός που μας κλήρωσε η νεότερη Ιστορία έγραφε πάνω «Καφεενείον η Ωραία Ελλάς», κι επειδή ζω με τη φρικτή υποψία ότι διανύουμε έναν άγριο μεσοπόλεμο («χτύπα ξύλο...»), οι «λύσεις» και στον πολύπαθο χώρο του πολιτισμού, δεν μπορούν να προέλθουν μόνον από το χρεοκοπημένο και αναξιόπιστο κράτος, ένα σκουριασμένο βαλκανικό μηχανάκι που όσο κι αν κλωτσάς τη μανιβέλα του σπανίως παίρνει μπρος. «Σκέψου οικουμενικά, δράσε τοπικά» λέει το παλιό σύνθημα. Σωστά. Ακόμη κι αν η τοπική δράση μπορεί να βρει μπροστά της ισραηλινούς κομάντος έτοιμους για λουτρό αίματος όπως αυτό που περίμενε τους ακτιβιστές του «Στόλου της Ελευθερίας» για τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας στους Παλαιστίνιους της Λωρίδας της Γάζας. «Τοπική δράση» ήταν, με την έννοια της γεωπολιτικής μας γειτονιάς, της Ανατολικής Μεσογείου. Ανάλογη δράση, χωρίς την κατά μέτωπο σύγκρουση, αλλά με την ψυχοφθόρο καθημερινή πάλη απέναντι σε μία υπόγεια και διαβρωτική νοοτροπία, επιχειρεί η εταιρεία «Διάζωμα». Με πολύ συγκεκριμένο στόχο: τη διάσωση αρχαίων θεάτρων, διάσπαρτων σε όλη την Ελλάδα, τα οποία σαπίζουν εγκαταλελειμμένα στην τύχη τους. Λοιπόν, την ώρα που η χώρα βουλιάζει, οι συνέλληνες της εταιρείας «Διάζωμα» έχουν μαζέψει περίπου 30 εκατομμύρια ευρώ για να σωθούν 25 αρχαία θέατρα. Πώς τα κατάφεραν; Ξεκινώντας από τους χορηγούς, κάνοντας προγραμματικές συμβάσεις με φορείς δήμων, «σκουντώντας» το αργοκίνητο κάρο της διοίκησης για να διασφαλίσει πόρους από το νέο κοινοτικό πλαίσιο στήριξης, το ΕΣΠΑ. Ο πρώην δήμαρχος Καλαμάτας και πρώην υπουργός Σταύρος Μπένος, δικαιολογείται να είναι περήφανος.

«Δεν έχουμε συμπληρώσει ακόμα δύο χρόνια επίσημης λειτουργίας και όλη η βεντάλια των ιδεών και των σχεδίων μας είναι πλέον σε πλήρη ανάπτυξη» λέει. Τι περιλαμβάνει αυτή η βεντάλια; Καταγραφή όλων των χώρων θέασης και ακρόασης της αρχαιότητας και επιστημονική τεκμηρίωση. Εκδοτικές, φιλομορφικές και εκπαιδευτικές δραστηριότητες, νέες καινοτόμες εφαρμογές αποτύπωσης - καρτογράφησης, δημιουργία ζωνών περιβαλλοντικής προστασίας γύρω από τα μνημεία, χρηματοδότηση των μνημείων με νέους τρόπους που στηρίζονται σε όλους τους θεσμούς και τους πολίτες της χώρας. Το «Πανόραμα χώρων θέασης και ακρόασης» είναι μια τράπεζα δεδομένων που περιλαμβάνει 126 χώρους σε όλη τη χώρα, προσδιορίζει τα βασικά χαρακτηριστικά τους και περιγράφει συνοπτικά τη σημερινή κατάστασή τους. Το υπουργείο Πολιτισμού ακολούθησε, παρά τις γκρίνιες κάποιων καρεκλοκένταυρων που είπαν ότι «ιδιώτες πάνε να υποκαταστήσουν το κράτος». Τέτοιο που είναι, ας το υποκαταστήσουν! Ας δημιουργηθούν κινήσεις πολιτών παντού. Τι λείπει; Ένα μουσείο ελληνικών ηχογραφήματων; Ένα κέντρο ιστορικής έρευνας μακριά από το απλοϊκό και ύποπτο τρίπτυχο του Παπαρηγόπουλου (αρχαία Ελλάδα - Βυζάντιο - Νεότεροι Χρόνοι); Μία εταιρεία συντήρησης και μελέτης παλαιών εφημερίδων και περιοδικών; Τέτοιες ιδέες, εκατοντάδες ιδέες, μπορούν να γίνουν στόχος ζωής για αποφασισμένους πολίτες, με γνώση και μεθοδικότητα. Οι «κουμπαράδες» που ανοίγουν για 25 θέατρα, όπου μέσω ειδικών τραπεζικών λογαριασμών για το κάθε θέατρο ξεχωριστά μπορεί ο καθένας να συνεισφέρει οικονομικά (δες www.diazoma.gr) γεμίζουν με ελπίδα για στοχευμένη πολιτική δράση σε άχαρες εποχές. Αυτά. Τελειώνοντας ας ακουστεί, αν μου επιτρέπετε, κάτι επί προσωπικού. Η στήλη από σήμερα θα εκτοξευθεί στο μακρινό αστερισμό του παρατεταμένου παραθερισμού, μετά από αίτημα του υπογράφοντος. Γιατί; Διότι στο πιο αβέβαιο καλοκαίρι της μεταπολιτευτικής Ελλάδας, η επιλογή είναι λιγότερα γκάζια και περισσότερη αληθινή ζωή. Ευχαριστώ από καρδιάς, πρώτη και καλύτερη, την Άννα. Και ασφαλώς εσάς. Ίσως το έργο να λέγεται «Φυγομαχία στην Άγρια Κρίση», όμως μην ξεχνάτε ότι συχνά οι τίτλοι παραπλανούν. Στο προσφιλέστατο «Ποντίκι Αρι» θα εξακολουθήσουμε να επικοινωνούμε, σε άλλες σελίδες. Καλή δύναμη για τα δύσκολα. ☺